

๑๕๗

ช่วงเวลาดี ๆ ที่มีแต่รัก

造作时光

เล่ม 3

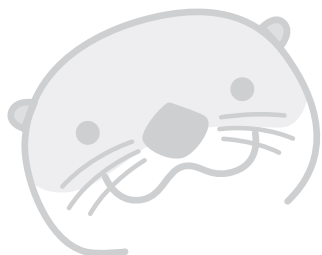
เยว่เซี่ยเตี้ยอิง

月下蝶影

เขียน

Hanza

แปล



ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ญ

ดำเนินใน ขณะที่สนมหลินนั่งอ่านหนังสือ
ก็มีนางกำนัลเข้ามารายงานด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาอย่างเร่งรีบ
“พระสนมเจ้าคะ คืบนี้องค์ชายอื่นๆ ไม่อยู่
มีแต่องค์ชายสี่ที่อยู่ร่วมสังสรรค์กับผู้เข้าสอบในงานเลี้ยงเจ้าค่ะ”
“ที่เจ้าพูดเป็นความจริงหรือ” ใบหน้าของสนมหลินประดับยิ้ม
“บ่าวมิกล้าโกหกเจ้าค่ะ”
“ดี” สนมหลินวางหนังสือลง ยิ้มกว้างกว่าเดิม
— เยว่เซี่ยเตี้ยอิง

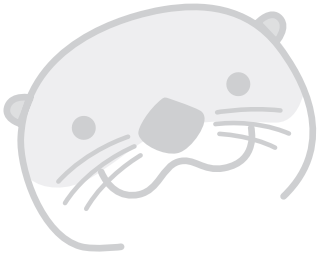


หนังสือคุณภาพ
โดยอริบรกรกรุ๊ป

คำแนะนำนักพิมพ์

ช่วงเวลาดีๆ ที่มีแต่รัก ดำเนินมาถึงเล่ม 3 แล้ว การสืบทอดลอบสังหาร
ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเมืองหลวงเริ่มคลี่คลายทีละน้อย พร้อม ๆ กับความรัก
ระหว่างพระ - นางที่ค่อย ๆ พัฒนาขึ้น

หวังว่านักอ่านทุกท่านที่ติดตามผลงานของเยว่เซี่ยเตี๋ยอิงจะสนุกสนาน
กับนิยายรักอารมณ์ดีเรื่องนี้



กดลองอ่าน *อรุณ*



อ่านถึงตรงนี้รัชทายาทก็น้ำหน้า
“ข้าไม่มีทางทิ้งให้คนที่ข้ารักต้องรอช้านานถึงเพียงนี้”

ฮวาลิวนลืมนองเขาเมียบบๆ

“เวลาสามปีเท่ากับสามสิบหกเดือน

ชั่วชีวิตของคนเราจะมีสามปีได้สักกี่ครั้ง”

รัชทายาทปิดหนังสือ วางกลับที่เดิมอย่างเบามือ

“ชีวิตคนเราสั้นนัก

จะปล่อยให้ช่วงเวลาที่ดีที่สุดในชีวิตเสียเปล่าไปได้อย่างไร”



ฮ้องเต้ข้างหลง บจะทำตัวเป็นอันธพาลก็ทำได้อย่างหน้าไม่อาย เขาจับประเด็นที่ทูตแคว้นใต้เฝ้ากล่าวดูแคลนแม่ทัพหญิงอันดับหนึ่ง แห่งแคว้นจิ้นไว้ไม่ปล่อย ยิ่งจงใจกล่าววาทะเป็นความคิดของฮ้องเต้แคว้นใต้เฝ้าด้วย

ทั้งที่รู้ว่าอีกฝ่ายจงใจหาเรื่อง แต่ฮ้องหย่วนถึงก็จำต้องกล่าวขอภัย “ฝ่าบาท หม่อมฉันไม่ทำผิดต่อมโนธรรมในใจ ไม่กลัวชาวลิ้อ เหลวไหลใด ๆ เพคะ” เว่ยหมิงเยว่กังวลว่าฮ้องเต้ข้างหลงจะถูกมองว่าเป็นอันธพาลไปจริง ๆ “ถูกคนนิทาไม่ก็คำไม่เจ็บไม่คัน สิ่งสำคัญที่สุด ยามนี้ก็คือสืบทอดสาเหตุที่แท้จริงของการเสียชีวิตของทูตแคว้นใต้เฝ้าเพคะ”

ขุนนางผู้บันทึกกิจวัตรประจำวันของฮ้องเต้ที่นั่งหลบอยู่มุมหนึ่งรีบหยิบพู่กันขึ้นมาขีดเขียนกระดาษทันที

ใจความว่า ฮ้องเต้ปกป้องแม่ทัพของตนเอง ขณะเดียวกันแม่ทัพவேยก็อดทนและมีจิตใจกว้างขวาง พร้อมกันนี้พระองค์ยังแสดงความเห็นใจทูตแคว้นใต้เฝ้าที่โชคร้ายต้องเสียชีวิต ทว่าความจริงแล้วแอบเหยียบย่ำพฤติกรรมต่ำช้าของพวกเขาซ้ำ

ในฐานะขุนนางผู้บันทึกกิจวัตรของฮ้องเต้ที่ทำหน้าที่อย่างเต็มกำลัง พวกเขาจดบันทึกการกระทำและคำพูดทุกคำของฮ้องเต้อย่างกระตือรือร้น แต่จะบันทึกออกมาอย่างไรนั้นก็แล้วแต่ความสามารถของพวกเขาแล้ว

“ขออภัยแต่ที่เคารพโปรดพระราชทานอภัย กระหม่อมต้องขออภัยอย่างยิ่งกับพฤติกรรมที่ผิดพลาดของขุนนางในคณะทูต” เอ่อหยวนถึงรู้สึกเหนื่อยทั้งกายทั้งใจ ขุนนางผู้ติดตามแต่ละคนไม่มีผู้ใดทำเขาเบาใจได้เลย ช่วยก็ไม่ได้ช่วย แต่กลับเพิ่มภาระให้

แม้คุ้นเคยกับลักษณะของสตรีที่เป็นกุลสตรีอ่อนหวานแคว้นตน ทว่าเมื่อเห็นแม่ทัพหญิงแคว้นจินผู้นี้ เขาก็ยังอดยกย่องชื่นชมไม่ได้

แค่มองผาดเดียวเขาก็รู้ว่าแม่ทัพหญิงผู้นี้ยอดเยี่ยมเพียงใด ยิ่งอีกฝ่ายยอดเยี่ยมมากเท่าใด คนที่นินทานางยิ่งดูตื่นเขินและน่าหัวร่อมากเท่านั้น

“เราอ่านจดหมายลาตายที่ขุนนางของเจ้าทั้งไว้แล้ว หากไม่ใช่รัชทายาทบอกเรว่าวันนั้นเจ้าเลี้ยงอาหารและรัชทายาทก็อยู่ในเหตุการณ์ด้วย เราเกือบคิดว่าองค์หญิงผู้ไชวบีบบังคับใต้เท้าหวังคนนั้นจนตาย” ฮองเต้ข้างหลังยกมือขึ้น จ้าวซานไฉนนำเนื้อหาที่คัดลอกจากจดหมายฉบับนั้นส่งให้เอ่อหยวนถึง

เอ่อหยวนถึงอ่านเนื้อหาอย่างรวดเร็ว สีน้าโกรธเกรี้ยว “นี่เป็นการให้ร้ายองค์หญิงผู้ไชวชัดๆ ฝ่าบาท กระหม่อมสงสัยว่าจดหมายฉบับนี้ผิดปกติ จะต้องมีส่วนใดจ้องใจสร้างเรื่องเพื่อทำลายความสัมพันธ์ของพวกเราสองแคว้นพะยะค่ะ”

“เฮ้อ” ฮองเต้ข้างหลังถอนหายใจหนักหน่วง “เราคิดเช่นเดียวกับเจ้า แผนร้ายนี้ไม่เพียงมุ่งร้ายแม่ทัพคนสำคัญของเรา แต่ยังมุ่งร้ายแคว้นแคว้นและองค์ชายสามเองด้วย”

แผนร้ายครานี้ผู้ไชวร้ายไม่เพียงแค่คนสกุลฮวา ยังมีผู้ที่ต้องรับเคราะห์อีกคนก็คือเอ่อหยวนถึงองค์ชายสาม ในฐานะที่เขาเป็นตำแหน่งสูงสุดในคณะทูต มีขุนนางในความดูแลของเขาเสียชีวิตในเรือนรับรองของแคว้นจิน ไม่ว่าทำอย่างไรเขาก็ต้องถูกตำหนิแน่

หากเอาแต่ค้นหาคำตอบจากแคว้นจิน ก็อาจล่วงเกินฮองเต้แคว้นจินจนก่อให้เกิดสงครามระหว่างสองแคว้น เมื่อเขากลับไปจะต้องถูกบิดาหลงโทะสถามหนัก

แต่หากเขาไม่ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้ ปล่อยผ่านไป เมื่อข่าวนี

แพร่ไปถึงแคว้น จะต้องมียัญญาชนจำนวนมากต่อว่าเขาว่าอ่อนแอ ไม่เพียงเสียชื่อเสียงยาวนานถึงหมื่นปี ทว่าการดำรงชีวิตต่อจากนี้ก็คงจะไม่สุขสบายเป็นแน่

เมื่อเรื่องดำเนินมาถึงขั้นนี้ เท่ากับเขาถูกคนแบกเอาไปวางบนตะแกรงย่างเนื้อ ไม่ใช่แค่อย่างข้างหลัง แต่เป็นการย่างกันซึ่งหน้า

ช่วงเวลาเพียงพริบตาเขาก็ตัดสินใจเด็ดขาด

“ขอฮ่องเต้แคว้นจิ้นผู้สูงศักดิ์โปรดทรงไต่สวนเรื่องนี้ให้กระจ่างลากตัวผู้บงการที่เหี้ยมโหดออกมาให้ได้ เพื่อปลอบขวัญดวงวิญญาณของใต้เท้าหวังผู้ล่วงลับพะย่ะค่ะ”

“ของค์ชายสามวางใจ เราต้องคืบความเป็นธรรมให้เจ้าแน่” ฮ่องเต้ซางหลงผิงกศิระชะให้อย่างพึงใจ เขาไม่สนใจมองหลิวเหรินเจี้ยที่ยังยืนค้อมกายค้ำหน้า หันไปปลอบเว่ยหมิงเยว่ครู่ใหญ่ พร้อมกับมอบของกำนัลกองพะเนินให้สกุลฮวาโดยมีข้ออ้างที่น่าฟังว่า เป็นของกำนัลปลอบใจ

เยอหยวนฉิงนั่งเก้าอี้พลางรู้สึกกระอักกระอ่วนชอบกล ทั้งๆ ที่พวกเขาเป็นผู้เคราะห์ร้าย เหตุไฉนยามอยู่ต่อหน้าแม่ทัพเว่ยกับองค์หญิงผู้โชวเขากลับรู้สึกร้อนตัว

ผู้ที่เสียใจอย่างสุดซึ้งยังคงเป็นหลิวเหรินเจี้ย ถ้ารู้แต่แรกว่าคำพูดไม่กี่คำของเขาจะก่อให้เกิดเรื่องร้ายแรงถึงเพียงนี้ ยามนั้นเขาไม่มีทางพูดจาสังเขปเป็นแน่

ข้อเท็จจริงของคดีนี้กระจ่างชัดอย่างรวดเร็ว จดหมายลาตายที่ใต้เท้าหวังทิ้งไว้นั้นเป็นจดหมายปลอม ผู้ปลอมจดหมายฉบับนี้ก็คือเด็กรับใช้ซางกายเขา คนของศาลต้าหลี่ยังค้นพบจดหมายที่มีตัวอักษรเลียนรางฉบับหนึ่งในห้องของใต้เท้าหวัง เหมือนเขาได้รับคำสั่งจากใครสักคนให้จงใจก่อเรื่องขึ้นเพื่อให้เกิดสงครามระหว่างแคว้นจิ้นกับแคว้นใต้มาได้

เดิมแผนการนี้จะสร้างความบาดหมางระหว่างคนสกุลฮวากับคณะทูตแคว้นใต้เมาได้ในงานเลี้ยงพระราชทานที่กำลังจะมีขึ้น แต่ผู้ใดจะรู้ว่าคนสกุลฮวาส่งของกำนัลของแคว้นใต้เมาให้กลับคืน ทำให้องค์ชายสามรู้เรื่องที่คนของตนพูดดูหมิ่นแม่ทัพเว่ยก่อนเวลาอันสมควร ผู้บงการเบื้องหลัง

เกรงว่าได้ทำห้วงจะหาแผนเสีย จึงให้เด็กรับใช้สังหารเขา แล้วจัดฉากว่า เขาฆ่าตัวตายเพราะเกรงกลัวสกุลชวา ถือโอกาสใส่ร้ายสกุลชวาไปด้วย

“ผู้ใดจะเอาได้ว่าองค์หญิงน้อยที่อ่อนแออ่อนหวานของสกุลชวา คนนั้นจะอารมณ์ร้าย ไม่ยอมเห็นแก่หน้าแคว้นได้เม่า คินของก้านลี้ที่พวกเขามอบให้” เฝยจี้ไหวอ่านผลการสืบสวนคดีนี้แล้วอดรำพึงรำพันถึงความโชคดียของสกุลชวาไม่ได้

หากเกิดความขัดแย้งขึ้นระหว่างงานเลี้ยงพระราชทาน แล้วได้ทำห้วงถูกฆ่าตายยามนั้น เรื่องนี้จะต้องเป็นเรื่องใหญ่ที่รู้จักกันทั่วแผ่นดิน ถึงยามนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ปิดข่าวไม่อยู่

“เห็นได้ว่าบางครั้งการแสดงความจริงใจออกมาไม่เพียงส่งผลดีต่อร่างกายและจิตใจ แต่ยังส่งผลดีต่อวงศ์สกุลด้วย” ไก่วจิ้งฉีรองหัวหน้าศาลตำหฺลือหอบเอกสารทางการปึกใหญ่เข้ามา “เห็นได้ว่าสวรรค์คงไม่ต้องการเห็นขุนนางผู้ภักดีได้รับความอยุติธรรม”

“พวกเราคนของศาลตำหฺลือเชื่อเรื่องโชคชะตาตั้งแต่เมื่อไร” เฝยจี้ไหวช่วยไก่วจิ้งฉีปิดผนึกเอกสารเหล่านั้น “วันนี้สมควรเป็นเจ้าเข้าเวร ข้ากลับก่อนแล้ว”

ไก่วจิ้งฉีหยิบเอกสารที่ถูกผนึกว่าเป็นเอกสารลับของคดีอื่นๆ บนตู้เก็บของ “เจ้าว่าผู้บงการเบื้องหลังคดีนี้จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับหลายคดีก่อนหน้านี้หรือไม่”

เฝยจี้ไหวบัดฝุ่นบนตัว นั่งเรียบไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยว่า “คดีก่อนหน้านี้หลายคดีล้วนพัวพันถึงผู้ที่เกี่ยวข้องกับอิงอ่องไม่มากนักน้อย แต่ครั้งนี้ไม่ค่อยเหมือน”

“ก็ไม่เชิงว่าไม่เกี่ยวข้องกันเสียทีเดียว องค์หญิงน้อยสกุลชวาเองก็เคยเกือบหมั้นหมายกับอิงอ่อง” ไก่วจิ้งฉีปิดประตูตู้เก็บของ “หลายวันก่อนคนของพวกเราสืบได้ว่า ไม่นานมานี้อิงอ่องเคยบอกองค์หญิงผู้โช้วว่าจะสู่ขอนางเป็นชายา แต่องค์หญิงผู้โช้วปฏิเสธ”

ไต้ยินว่าสาวหาหลิ่วลี้ปฏิเสธอิงอ่อง เฝยจี้ไหวไม่แปลกใจแต่อย่างใด ความจริงแล้วด้วยฐานะขององค์หญิงผู้โช้ว ถ้าจะให้ดีที่สุดก็ถือว่าไม่ต่างกับองค์ชายคนใดเลย แบบนี้จึงจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด

ทว่าระหว่างรัชทายาทกับองค์หญิงผู้นั้น...

ใต้หล้านี้ไม่เคยขาดโศกนาฏกรรมแห่งความรัก แม้เป็นเช่นนี้ก็ยังคงมีหนุ่มสาวนับไม่ถ้วนที่ทยอยเดินบนเส้นทางนี้

อิงอ๋องและสนมเสียนสองแม่ลูกที่มีได้ถูกดึงเข้าไปเกี่ยวข้องกับคดีอีกครั้ง ยามนี้ตกตะลึงคาดไม่ถึง

สนมเสียนมองเล่อหยางผู้หยิ่งผยองตรงหน้าแล้วอดสงสัยไม่ได้ว่า เป็นเล่อหยางที่สมอมมีปัญญา หรือนางหูเพื่อนกันแน่

“ลูกของข้าโง่เขลาไร้เดียงสา ยังรู้อะไรง่าย ๆ เกรงว่าคงไม่คู่ควรกับแก้วตาดวงใจขององค์หญิง” สนมเสียนอยากพ่นน้ำชาในปากใส่หน้าเล่อหยางเหลือเกิน ให้ตรึงอย่างเชี้ยเหยาเป็นสะใภ้ของนาง ยังเทียบไม่ได้กับยามนั้นที่จะให้สาวพลีพลีเป็นสะใภ้ของนาง

อย่างน้อยคนเขาก็หน้าตาดีกว่าเชี้ยเหยา ลูกที่ถือกำเนิดจะต้องหน้าตาดีกว่าเป็นแน่

“พี่สะใภ้ อิงอ๋องเป็นพี่ชายคนโต ต้องการสตรีที่จะช่วยสนับสนุนหน้าที่การงานของเขา ต่อไป...จะทำอันใดก็จะสะดวก” เล่อหยางยิ้มสำรวม “เจ้าคิดอย่างไร?”

สนมเสียนรู้สึกว่าจะไม่เห็นจะดีเลย

ก่อนหน้านี้องค์หญิงนางนี้มักมองตนด้วยหางตา เวลาเรียกตนก็เรียกว่าสนมเถียน ไม่ต้องกล่าวถึงคำว่าพี่สะใภ้ แม้แต่จะเรียกบรรดาศักดิ์ที่ตนได้รับแต่งตั้งก็เหมือนจะหยามเกียรติปากของนางด้วยซ้ำ

“องค์หญิงมีอันใดก็พูดตามตรง ไม่ต้องเรียกข้าว่าพี่สะใภ้ เรียกสนมเถียนเหมือนเมื่อก่อนก็ได้” สนมเสียนพูดอย่างเฉยเมย “ชาติกำเนิดข้าไม่สูงส่งอย่างองค์หญิง ไม่ค่อยสนใจว่าใครจะเรียกอย่างไร”

“เรื่องที่ข้าไม่ค่อยรู้ความในอดีต ขอพี่สะใภ้อย่าได้ถือสาเลย” เล่อหยางรู้ว่าสนมเสียนไม่พอใจนาง แต่ในใจของนางรู้ดีว่าเทียบกับสิ่งเหล่านี้แล้ว สนมเสียนต้องการให้บุตรชายครองบัลลังก์มากกว่า

สนมเสียนยกถ้วยชา ไม่พูดไม่จา

“พู่กันของปัญญาชนเป็นอาวุธไร้รูป” เล่อหยางหวานล่อต่อ “ฐานะ

ของสกุลเชื้อในแดนใต้เป็นอย่างไร คิดว่าเจ้าเองก็คงรู้ดี การให้เด็กทั้งสอง
แต่งงานกัน ล้วนดีสำหรับพวกเราสองคน”

“หะ” สนมเลียนหัวเราะเยาะ “องค์หญิงพูดจนคนสกุลเชื้อร้ายกาจ
ถึงเพียงนี้ คิดจะทำอันใดกันแน่ ก่อกบฏหรืออย่างไร!”

สีหน้าของเล่อหยางเย็นชาขึ้นทันควัน

“อย่าคิดว่าบุตรของท่านจะเป็นแม่ไก่ที่ออกไข่ทองคำ ถึงนางจะทำ
จากทองคำ แต่ก็เป็นแค่แม่ไก่ ไม่ใช่พญาหงส์” สนมเลียนหัวเราะเยาะ
“คิดจะยึดเยียดสตรีที่รัชทายาทไม่ต้องพระประสงค์ให้บุตรชายของข้า คิดว่า
พวกเราสองแม่ลูกเป็นใคร เป็นพวกเก็บของเก่าหรือ!

“ข้าไม่สนว่าสกุลเชื้อร้ายกาจเพียงใด แต่ข้าไม่ถูกใจ” สนมเลียน
ลุกขึ้น ได้โอกาสระบายอารมณ์ที่เก็บกดมานานปีแล้ว สนมเลียนจึงดำ
อย่างสะใจ “ถ้าคิดว่าตนเองร้ายกาจเพียงนั้นจริงๆ ก็คงไม่ต้องส่งบุตรไปเป็น
สินค่าไปมา ในเมื่อทางโน้นไม่สนใจ ทางข้าก็ไม่ถูกใจ ใครอยากแต่งก็แต่งไป
อย่าทำให้ข้าพะอืดพะอม”

“ดีมาก!” เล่อหยางโกรธจัดจนเปล่งเสียงหัวเราะ “เถียนซือ¹ วันนี้
เจ้าห้ามเกียรติข้าอย่างไร ข้าจำไว้ขึ้นใจแล้ว”

“จำได้ก็จำไป องค์หญิงหน้าตาทำทางเหมือนคนดี แต่ทำตัวคล้าย
แม่เล้า หมิงเฮ่าของข้าเป็นเด็กดี รับบุตรท่านไม่ไหวหรอก” สนมเลียน
ทำท่าถ่มน้ำลายลงพื้น “เดินดี ๆ เล่า ข้าไม่ส่ง”

เล่อหยางเดือดดาล คล้ายเบื่องหน้าดำมืดไปหมด ตอนเดินออกมา
ยังเตะแฉกกันดอกไม้ของตำหนักหลินซุ่ยแตกสองใบ

“ฮืม” สนมเลียนเห็นแฉกแตกแล้วก็ไม่โมโห กลับสะบัดผ้าเช็ดหน้า
อย่างสบายอารมณ์ “นางแพศยา คิดจะใช้พวกเราสองแม่ลูกเป็นหมาก
เห็นข้าปัญญาอ่อนหรืออย่างไร”

ว่าแล้วนางก็หยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาปิดหน้าแล้วส่งเสียงร่ำไห้ ร่ำน้ำตา
พลางวิ่งไปยังตำหนักเฉินหยาง

เป็นสตรีแล้วถูกน้องสามีรังแก ก็ต้องฟ้องสามีตนเองไม่ใช่หรือ

¹ ชื่อ แปลว่า แซ่ ใช้ต่อท้ายแซ่เดิมของหญิงที่ออกเรือนแล้ว

บุตรชายนำแจกันสองใบนั้นกลับมามอบให้นางโดยเฉพาะ แม้สีสน่สดใส่ไปสักหน่อย รูปแบบอัปลักษณ์ไปสักนิด แต่ก็เป็ความตั้งใจดีของเขา

อิงอ่องที่นั่งเฝียบอยู่มุมหนึ่งโดยไม่มีโอกาสอัปากพูดตั้งแต่ต้นจนจบ เหลือบมองหน้าประตูที่ว่างเปล่าอย่างตกตะลึงพริ้งเพริด สีหน้าเหม่อลอยราวกับกำลังมองฉากรบใหญ่ฉากหนึ่ง

ว่าไปแล้ว การที่นางแม่ต่าเขาในเวลาปกตินั้นถือว่าอ่อนโยนมากแล้วจะอย่างไรก็ดี เขาเป็นบุตรชายในอุทรย่อมได้รับการปฏิบัติดีกว่าผู้อื่น

อิงอ่องเดินออกจากตำหนักหลินชู่ไปไม่กี่ไกลเท่าไรก็เห็นบุตรศิครรองของเล่อหยางชมดอกไม้อยู่ในอุทยาน จึงรีบหมุนตัวแล้วเดินหนี

“อิงอ่อง...” แม้เซี่ยเหยาจะไม่ชอบอิงอ่อง แต่นางรู้ว่ามารดาตั้งใจจะให้นางแต่งงานให้อิงอ่อง ดังนั้นเมื่อเห็นเขาจึงกล่าวทักทายก่อน

ที่ไหนได้ ยังไม่ทันทักทาย อิงอ่องก็รีบเดินหนีราวกับนางเป็นสัตว์ร้ายน่าสะพรึงกลัว

“สมองมีปัญหา” เซี่ยเหยาต่าเบา ๆ คำหนึ่งด้วยความกรุณโกรธนางหมุนตัวเดินไปอีกทาง บังเอิญชนชั้นที่คั่นหนึ่งที่หอบม้วนภาพไว้ในอ้อมแขน

“เจ้าเป็นชั้นที่ตำหนักใด เดินไม่ดูตาม้าตาเรือ” หญิงรับใช้คนสนิทของเซี่ยเหยารีบประคองนาง แล้วตะเกภาพที่หล่นอยู่แทบเท้าออก

เชือกแดงที่มัดม้วนภาพคลายออก เผยให้เห็นภาพวาดช่วงหนึ่ง

“นี่ภาพบ๊าบออันใด” หญิงรับใช้คนนั้นด่าอีกหลายคำก่อนประคองเซี่ยเหยาเดินกลับไปที่ระเบียงทางเดิน

เพลิ่งโทะสะในใจเซี่ยเหยาลุกโซน ปกติคนจิตใจดีอ่อนโยนอย่างนางไม่เคยด่าชนที่ทำความผิดอย่างไม่ตั้งใจ ทว่าพอโกรธก็ได้แต่นั่งเฝียบปล่อยให้อิงอ่องรับใช้ประคองจากไป

“องค์ชายห้า” หลังประตวงเดือนมีคนยืนมองนางสีหน้าไร้ความรู้สึกเซี่ยเหยาสะดุ้ง เมื่อเห็นชัดว่าคนผู้นั้นคือจีเยี่ยนชิวของค์ชายห้า นางจึงคลี่ม่ออันแรง “การระของค์ชายห้า”

คิดไม่ถึงว่าองค์ชายห้าที่ปกติอ่อนโยน เข้ากับผู้อื่นได้ดี จะมองนาง

แวนเดียวด้วยสายตาเย็นชาแล้วหมุนตัวเดินจากไปไม่พูดไม่จา

เซี่ยเหยา “...”

สมององค์ชายในวังหลวงแต่ละคนล้วนมีปัญหา

ไม่มีผู้ใดปกติเลยสักคนหรือ

ฮวาลิวหลิได้ยื่นวาระชทายาทสั่งให้คนมารับนางเข้าวังเพราะเตรียมของกิน
อร่อยๆ ไว้ที่ตำหนัก นางไม่แม่แต่จะแสรังปฏิเสศตามมารยาท ตกปาก-
รับคำโดยพลัน

เพิ่งเดินเข้าประตูวัง เห็นองค์ชายห้าพวขันที่น้อยเดินคอตกเศร้าสร้อย
มาทางนี้ นางหยุดเดิน คำนับอีกฝ่าย

“องค์หญิงผู้โช้ว” องค์ชายห้าเห็นฮวาลิวหลิแล้ว ใบหน้ามันตึงคล้าย
มีรอยยิ้ม “จะไปที่ไหนหรือ”

“ข้ามีธุระที่ตำหนักบูรพาเจ้าค่ะ” นี้องค์ชายมาจากที่ใดหรือ” ฮวา-
ลิวหลิไม่ยอมบอกองค์ชายห้าว่านางจะไปกินของอร่อยๆ ที่ตำหนักบูรพา
แต่เมื่อเห็นสีหน้าน้อยใจของสองนายบ่าวแล้วก็รู้สึกเสียใจที่นางปากมาก
เกินไป

“เช้าตรู่วันนี้ข้าเกิดแรงบันดาลใจ เลยวาดภาพดวงตะวันโผล่พ้น
ขอบฟ้า เดิมคิดจะนำไปถวายเสด็จพ่อ แต่คาดไม่ถึงว่าจะเกิดอุบัติเหตุ
ระหว่างทาง ทำให้ภาพวาดสกรปรก” แม้แต่ท่าทางหมองหม่นขององค์ชายห้า
ก็ยังงามสง่า “ในฐานะลูก จะถวายสิ่งของที่สกรปรกแล้วได้อย่างไร ดังนั้น
ข้าจึงนำภาพนี้กลับมา”

ลั่นเสียง เขาก็หยิบภาพวาดในมือขันที่น้อยมาคลี่ให้ฮวาลิวหลิดู
“องค์หญิงรู้สึกว่ภาพนี้เป็นอย่างไร”

พูดตามตรง ฮวาลิวหลิมองไม่ออกว่าฝีมือวาดภาพขององค์ชายห้า
พัฒนาขึ้นกว่าเดิม แต่เมื่อเผชิญกับแววตาคาดหวังของอีกฝ่ายแล้ว มโนธรรม
ในใจของนางก็มีได้มีราคา่างวดใดๆ

“ฝีมือวาดภาพขององค์ชายดูคล้ายจะพัฒนาขึ้นอีกแล้ว” ฮวาลิวหลิ
จ้องภาพนั้นครู่หนึ่ง สีหน้าขึงขัง กล่าวว่า “ที่สำคัญที่สุดก็คือ ความหมาย
แฝงในภาพนี้พิเศษมาก ดวงตะวันโผล่พ้นขอบฟ้า นำแสงสว่างเรืองรอง

มาสู่ผืนแผ่นดิน แผ่นดินใกล้ชิดกับดวงตะวัน เป็นภาพดวงตะวันร้อนแรง เปี่ยมด้วยชีวิตชีวา”

องค์ชายห้ายิ้มเชิน “ความจริงแล้วก็ได้ดีอย่างที่องค์หญิงกล่าว แต่ข้าพเจ้าภาพวาดนี้มาก เดิมคิดจะมอบภาพนี้ให้องค์หญิง แต่...”

ภาพที่คิดจะมอบให้ฮ่องเต้ตอนแรก ถึงมอบให้ไม่ได้ แต่จะส่งให้ผู้อื่นต่อก็ไม่เหมาะสม

“สุภาพชนไม่ชิงของรักของผู้อื่น” ฮวาลิวหลี่ชิงพูด “ภาพนี้ขององค์ชายน่าประทับใจยิ่ง แม้ข้าไม่ได้เป็นเจ้าของ แต่ก็จดจำมันไว้ในใจแล้วเจ้าค่ะ”

“องค์หญิงเข้าใจเรื่องการวาดภาพจริงๆ” องค์ชายห่าปรารภ “สมกับเป็นแก้วตาดวงใจของแม่ทัพใหญ่ทั้งสอง ไม่ว่าทัศนคติหรือความใจกว้างก็ไม่เหมือนผู้อื่น ข้าเลื่อมใสนัก”

องค์ชายห่าชื่นชมฮวาลิวหลี่จากใจจริงคำรบหนึ่งก่อนออกนอกวัง สีน้ายิ้มแย้ม

ผู้ที่ถูกชมว่าดีเลิศประดุจเป็นสิ่งที่มียูบนนภา แต่ไม่มีบนผืนแผ่นดิน อย่างฮวาลิวหลี่ “...”

เวลาที่องค์ชายทั้งหลายชมใคร ล้วนกระตือรือร้นถึงเพียงนี้เชียวหรือ

“องค์ชายห้า...หลงใหลการวาดภาพยิ่งนัก” ยวนเหว่ยเห็น
ฮวาลิวหลี่จ้องแผ่นหลังขององค์ชายห้าอย่างเหม่อลอยจึงกระซิบเตือน
“องค์หญิง ไกลเที่ยงแล้วเจ้าค่ะ”

ให้รัชทายาทรอนานไม่ค่อยดี

ฮวาลิวหลี่ถึงสตักกลับมา หมุนตัวเดินไปยังทิศที่ตั้งของตำหนักบูรพา
ช่วงนี้เป็นฤดูใบไม้ผลิ บุปผาแบ่งบาน รอบด้านมีแต่ดอกไม้สะพรั่ง แม้แต่
เส้นทางที่ทอดยาวในวังหลวงล้วนวางกระถางดอกไม้ที่ตัดแต่งอย่างงดงาม

โบทันหลากหลายสีแข่งกันแย้มกลีบ ฮวาลิวหลี่เห็นชั้นที่หลายคนตัดแต่ง
กิ่งไม้ก็หยุดเดิน เรียกชั้นที่น้อยคนหนึ่ง “กงกงน้อยคนนี่”

ชั้นที่น้อยอายุประมาณสิบสองสิบสามปี เขาไม่รู้ฐานะของฮวาลิวหลี่
แต่จำชั้นที่นำทางที่อยู่ข้างหน้านางได้ว่าเป็นถึงชั้นที่ใหญ่ของตำหนักบูรพา
จึงรีบวางกรรไกรตัดกิ่ง เข้ามาคำนับ “การวะผู้สูงศักดิ์”

“ข้าอยากตัดดอกโบทันสักหลายกิ่ง เจ้าช่วยข้าเลือกสักหน้อยได้
หรือไม่” ฮวาลิวหลี่ยืนอยู่กลางดงดอกโบทัน มองดอกไม้ผาดหนึ่ง

“ขอท่านผู้สูงศักดิ์รอสักครู่” ชั้นที่น้อยเลือกตัดดอกโบทันที่บ้าน
กำลังพอดี เมื่อตัดแล้วก็ใช้ผ้าเช็ดหน้าสะอาดพันกิ่งดอกไว้ก่อนยื่นให้
ฮวาลิวหลี่อย่างระมัดระวัง

“ขอบใจ” ฮวาลิวหลี่รับช่อดอกไม้แล้วสั่งให้ยวนเหว่ยมอบเงิน

เป็นลื่นน้ำใจแก่ขันทีน้อย ก่อนหอบดอกไม้เดินมุ่งหน้าต่อไป

“คุณหนู คนที่เดินอยู่ทางโน้นคล้ายเป็นองค์หญิงผู้โช้วเจ้าค่ะ”
หญิงรับใช้ข้างกายเซี่ยเหยาเห็นกลุ่มคนเดินมุ่งหน้าไปตำหนักบุรพาจึงรีบกระซิบบอก “ดูท่าคงไปเข้าเฝ้ารัชทายาทนะเจ้าค่ะ”

เซี่ยเหยา มองทิศที่ฮวาลิวหลิเดินไป สีหน้าบึ้งตึง สูดหายใจเข้าลึก ก่อนเดินตามไป

“ข้าเห็นคนหอบดอกไม้มาแต่ไกล คิดไม่ถึงว่าจะเป็นองค์หญิงผู้โช้ว”

ฮวาลิวหลิหันมองผู้ส่งเสียงทักทายพลางขยับช่อดอกโบต้นในมือเล็กน้อย นี่เป็นดอกไม้ที่นางคิดจะมอบให้รัชทายาท คุณหนูเซี่ยคนนี้ปรากฏตัวต่อหน้านาง ย่อมต้องมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้น

“บุปผาพวกนี้งามจริง ๆ แต่การที่องค์หญิงเด็ดพวกมันออกมาทำให้พวกมันเหลือเพียงความงามชั่วขณะ น่าเสียดายจริง ๆ” เซี่ยเหยา มองดอกโบต้นช่อใหญ่ แม้ปากคลี่ยิ้ม แต่ดวงตาที่มองมานั้นแข็งกร้าว “องค์หญิงเป็นสตรี สมควรทะนุถนอมดอกไม้จึงจะถูก”

ฮวาลิวหลิมองเซี่ยเหยาเจี๊ยบ ๆ

“กล่าวกันว่าสตรีประหนึ่งบุปผา อายุของดอกไม้ นั้นไม่ยืนยาวอยากอยู่ติดต้นให้นานอีกสักหน่อย...”

“คงเป็นเพราะข้าคิดว่าตนเป็นต้นไม้ใหญ่ ไม่เคยรับรู้ถึงความรู้สึกของดอกไม้” ฮวาลิวหลิจะรีบไปกินมื่อเที่ยงที่ตำหนักบุรพา ไม่อยากเสียเวลาได้เถียงกับเซี่ยเหยาเรื่องต้นไม้ดอกไม้พวกนี้ “คุณหนูเซี่ย ข้ามีธุระขอตัวก่อน”

“ข้าก่อน” เซี่ยเหยาเรียกฮวาลิวหลิ “องค์หญิงจะไปตำหนักบุรพาหรือ”

“เกี่ยวอันใดกับคุณหนูเซี่ยด้วย”

“รัชทายาทยังไม่เสกสมรส องค์หญิงก็ยังไม่ออกเรือน พวกท่านพบกันตามลำพังเช่นนี้ไม่เหมาะสม” อารมณ์หลากหลายคุกรุ่นในแววตาของเซี่ยเหยา หากมุมปากของนางยกขึ้น “ถ้ามีผู้ใดเอ่ยถึงเรื่องนี้ จะไม่เป็นการให้ร้ายองค์หญิงหรือ”

“นางกำนัลและขันทีไม่ใช่คนหรืออย่างไร ไยถึงกลายเป็นอยู่กัน

ตามลำพังเล่า” ฮวาลิวหลี่ขมวดคิ้ว พฤติกรรมต่างๆ ของเซี่ยเหยา นั้นดูคล้ายว่าแอบหลงรักรัชทายาท เมื่อคิดเช่นนั้น นางรู้สึกถึงอารมณ์ประหลาดที่เกิดขึ้น นั่นทำให้นางยังไม่อยากสนทนากับเซี่ยเหยาอีก จึงหมุนตัวเดินจากไปทันใด

“องค์หญิง” เซี่ยเหยาเห็นฮวาลิวหลี่รีบร้อนจากไปก็ยังไม่อยากให้นางไป หรืออาจกลัวว่านางมีอาเจยยอมรับเรื่องที่ฮวาลิวหลี่และรัชทายาทอยู่กันตามลำพังได้ “องค์หญิงไม่อยากคุยกับข้าถึงเพียงนี้เซี่ยวหรือ”

“หลิวหลี่”

รัชทายาทเดินมาจากประตูด้านข้าง เอ่ยกับฮวาลิวหลี่ว่า “เราขอเจ้าตั้งนาน ยังคิดว่าเกิดเรื่องขึ้นกับเจ้าเสียอีก คิดไม่ถึงว่าจะอยู่ที่นี่”

“เพคะ คุณหนูเซี่ยพูดคุยเรื่องทะนุถนอมดอกไม้กับหม่อมฉันนะ เพคะ หม่อมฉันเลยเสียเวลานิดหน่อย” ฮวาลิวหลี่ดัดดอกไม้ช้อนั้นใส่มือรัชทายาท “หม่อมฉันจำได้ว่ามีแจกันสีฟ้าใส่ที่ตำหนักใบหนึ่ง น่าจะใส่ดอกไม้ช้อนี้ได้พอดีเพคะ”

“งามมาก” รัชทายาทก้มหน้ามองดอกไม้ในมือ “เราชอบมันมาก”

ขอบตาของเซี่ยเหยาเริ่มแดงเรื่อ นางเพิ่งบอกฮวาลิวหลี่ว่าไม่ควรเด็ดดอกไม้ แต่รัชทายาทกลับบอกว่าชอบดอกไม้พวกนี้ นางเป็นญาติผู้น้องของรัชทายาท มีใจให้เขามานานปี ไฉนเขาจึงตบหน้านางเพื่อคนนอก “ยังมีอันใดอีกหรือไม่” ในที่สุดรัชทายาทก็หันมองเซี่ยเหยาเต็มตา

“เสด็จพี่รัชทายาท หม่อมฉันไม่มีอันใดเพคะ” เซี่ยเหยา มองรัชทายาทอย่างรอคอย หวังว่าเขาจะเชิญนางไปตำหนักบุรพาด้วย

“ในเมื่อไม่มีอันใดแล้วก็รีบออกจากวังเถิด” รัชทายาทพูดสีหน้าเฉยเมย “เราก็บองค์หญิงผู้ไฉนยังมีธุระต่อ ไม่อยู่เป็นเพื่อนเจ้าแล้ว”

เซี่ยเหยา “...”

ธุระของพวกท่านก็คือกินอาหารไม่ใช่หรือ

ไฉนๆ ก็มาถึงหน้าประตูตำหนักบุรพาแล้ว จะเชิญคนเข้าไปกินอาหารเพิ่มอีกสักคน ตำหนักบุรพาจะจนลงสักเท่าไรเชียว

เซี่ยเหยา มองตามแผ่นหลังของรัชทายาทและฮวาลิวหลี่ ทั้งน้อยใจและคับแค้นใจ ยามนี้นางไม่รู้จะระบายความชิงชังเต็มทรวงที่ใด

เรื่องแรกที่รัชทายาททำหลังกลับเข้าตำหนักบุรพาภิคือนำดอกไม้ไปปักแจกันที่ฮวาลิวหลิพุดถึง

เขานั่งขัดสมาธิบนพรม จัดดอกไม้ในแจกันให้ดี แล้วหันมองฮวาลิวหลิ “ข้ายังคิดว่าวันนี้เจ้าจะไม่มาเสียแล้ว”

“เหตุใดจึงทรงพระดำริเช่นนั้นเพคะ” ฮวาลิวหลิพุบกับโต๊ะ ยืนศีรษะมองรัชทายาท

“เพราะสองวันนี้พอหลิวหลิเจอข้าก็ไม่ค่อยพูด” รัชทายาทวางแจกันไว้ที่ที่สะดุดตา ยิ้มหมอง “ข้ายังคิดว่าข้าทำอันใดผิด จนทำให้เจ้ารังเกียจเสียแล้ว”

ฮวาลิวหลิร้อนตัวไม่น้อย สองวันก่อนนางเจอรัชทายาทหน้าตำหนักเงินหยาง นางกับท่านแม่รีบร้อนกลับจวนจริง ๆ แต่ไม่ใช่เพราะรัชทายาทมีปัญหาใด นางเองต่างหากที่รู้สึกละอายใจ

รัชทายาทเตือนนางถึงเพียงนี้ แต่นางกลับเกิดความคิดชั่วร้ายเพราะรูปโฉมหล่อเหลาของเขา ดังนั้นสองวันก่อนพอเห็นเขา นางก็รู้สึกเหมือนคนมีชนกติดหลัง

นางหลบอยู่ในจวน คัดบทสวดมนต์ถึงสองวันเต็ม จนรู้สึกว่าได้รับการชำระล้างจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ เลื่อนระดับความดีงามขึ้นจากเดิมแล้วค่อยพบรัชทายาทได้อย่างไม่รู้สึกผิด

“ทรงเข้าพระทัยผิดแล้ว ไม่ได้ทรงกระทำอันใดผิด แต่เป็นปัญหาที่หม่อมฉันเองเพคะ” ฮวาลิวหลิยื่นคอด้วยความร้อนตัว

“เจ้ากังวลเรื่องการตายของขุนนางคณะทูตแคว้นไต้เมาหรือ” รัชทายาทเดินมานั่งข้างกายฮวาลิวหลิ อธิบายให้นางฟังอย่างอ่อนโยน “ไม่ต้องห่วงศาลตำหลิสืบคดีนี้จนกระจำแล้ว เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับจวนของเจ้าแม่แต่น้อย”

“ยังดีที่วันนั้นพระองค์เสด็จไปกับหม่อมฉันด้วย มิเช่นนั้นคนของแคว้นไต้เมาจะพูดอันใดก็ต้องเป็นไปตามนั้น” ฮวาลิวหลิรีบเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “ไม่รู้ว่าป็นใครที่วางแผนเล่นงานสกุลฮวาเรา”

“ไม่ว่าจะเป็นใคร ข้ากับเสด็จพ่อก็เชื่อว่าคนสกุลฮวาไม่มีทางกระทำอย่างคนต่ำช้าแน่นอน” รัชทายาทยื่นมือมาตรงหน้าอย่างลั้งเล ก่อนลูบศีรษะฮวาลิวหลิอย่างแผ่วเบา “ดังนั้นเจ้าไม่ต้องกังวล”

พอรู้สึกได้ถึงฝ่ามือที่วางอยู่กลางกระหม่อม จิตใต้สำนึกของชาว-
หลิวหลีก็บอกนางว่าอยากจับมือนั้นทันที นางคว้านิ้วของรัชทายาทไว้
อย่างไม่ตั้งใจ

นิ้วอ่อนนุ่มลากผ่านฝ่ามือ ทำนางคลายมือออกโดยไม่รู้ตัว นาง
ส่งเสียงโอเอแห่งๆ เสกกล่าวว่า “ได้รับความเชื่อพระทัยจากฮ่องเต้และ
รัชทายาท นับเป็นเกียรติสูงสุดของครอบครัวหม่อมฉันแล้วพะยะ”

“หลิวหลีไม่จำเป็นต้องพูดอย่างเกรงใจต่อหน้าข้า”

นางกำนัลยกอ่างน้ำเข้ามา รัชทายาทล้างมือจนสะอาด เช็ดมือไป
พลางพูดไปพลาง “หรือเป็นเพราะฐานะของข้า เจ้าถึงคิดมาก”

คนหน้าตาดีแต่ขมวดคิ้วหรือหลุบตาก็พาให้หัวโนหวแล้ว ชาวหลิวหลี
ค้นพบว่านางอาการหนัก นับวันจะทนเห็นสีหน้าแวตารัชทายาทที่ไร้ความสุข
ไม่ได้แม้แต่บ่อย

นางถอนหายใจ นางจะอย่างไรกับรัชทายาทดี

ล้างมือสะอาดดีแล้ว ชาวหลิวหลีเช็ดหยดน้ำที่เกาะพราวบนหลังมือ
จู่ๆ ก็คิดถึงเซี่ยเหยาที่ดูไม่ค่อยปกติ จึงอดเตือนรัชทายาทไม่ได้ว่า “รัชทายาท
พะยะ หม่อมฉันรู้สึกว่าจะเซี่ยเหยาไม่ค่อยปกติ ทรงมีฐานะสูงส่ง ถ้าจะให้ดี
ก็อย่าได้ประทับกับเซี่ยเหยาตามลำพัง”

“ขอบใจหลิวหลีมากที่เตือน ข้าจะจำไว้”

ชาวหลิวหลีไม่ชอบให้สตรีอื่นอยู่ใกล้เขา แสดงว่าเขาคงมิได้ชอบนาง
ฝ่ายเดียว เมื่อคิดได้เช่นนี้ รัชทายาทก็อดยิ้มไม่ได้

เห็นรัชทายาทคลี้อย ชาวหลิวหลีรู้สึกทั่วหัวใจนางกำลังบรรเลง
บทเพลงอีกแล้ว ดูท่านางยังคับทสวดมนต์ไม่เพียงพอ กลับไปแล้ว
นางจะคิดต่อ ต้องคิดให้มากกว่านี้ ต้องคิดให้ออกมาจากใจจริงยิ่งกว่านี้

อย่างน้อยต้องทำให้นางยืนกรงเล็บปีศาจไปหารัชทายาทไม่ได้

ครั้นเซี่ยเหยา กลับถึงตำหนักองค์หญิงเล่อหยาง มารดาก็กลับมาแล้ว
นางมองเซี่ยเหยาที่เดินเข้าห้องโถงสีหน้าย่ำแย่ “เลี้ยงเจ้าไว้มีประโยชน์ใด
แม้แต่หัวใจของบุรุษก็ยังคว้ามาไม่ได้”

วันนี้นางไปพบทั้งสนมเสียนและสนมหรง ท่าทีของนางแพศยา

สนมเสียนนั้นไม่ต้องพูดถึง แต่คิดไม่ถึงว่าขนาดสนมทรงที่แทบไร้ตัวตน ในสายตาของนางยังกล้าปฏิเสธเรื่องการเกี้ยวพาราสีที่นางกล่าวถึง

สนมทรงมีบุตรชายคนเดียวก็คือองค์ชายรองที่มีสมมอคล้ายคน ปัญญาอ่อน ในบรรดาองค์ชาย ความสามารถของเขาไม่โดดเด่นและ วิชายุทธ์ไม่สูงส่ง แต่กลับกล้าปฏิเสธข้อเสนอของนาง!

เล่อหยางเก็บความไม่พอใจจากในวังไว้เต็มทรง พอเห็นเซี่ยเหยา ก็ยังไม่พอใจทบทวี “ถ้าพี่สาวเจ้ายังอยู่ ข้าคงไม่ต้องทนรับอาภรณ์เช่นนี้”

บุตรคนโตไม่ว่าบุคลิกหรือหน้าตาล้วนโดดเด่นกว่าบุตรคนรองนัก หากนางยังมีชีวิตอยู่ ด้วยรูปโฉมของนางจะต้องดึงดูดองค์ชายเหล่านี้เข้า เป็นพวกได้นานแล้ว ยังจะต้องให้คนอย่างนางลดตัวลงไปเจรจากับผู้ที่ นางเคยดูถูกเหล่านั้นได้อย่างไร

ได้ยินมารดา กล่าวถึงพี่สาวที่จากไปแล้ว เซี่ยเหยาก็ก้มหน้าซ่อน แววเย็นชาในดวงตา “ท่านแม่ อิงอ่องและรัชทายาทต่างถูกฮวาลิวหลี่ หว่านเสนห์ใส่ ลูกทำอันใดไม่ได้เจ้าค่ะ”

คนหนึ่งเป็นองค์ชายใหญ่ อีกคนเป็นรัชทายาท เดิมก็มีฐานะพิเศษ ในหมู่องค์ชาย แต่คนพวกนี้กลับเหมือนคนตาบอด ชมชอบฮวาลิวหลี่ เจ้ามารยาเสียได้

เซี่ยเหยาไม่สนใจว่าอิงอ่องชอบใคร แต่นางอยากรู้ว่ารัชทายาท ชอบพอฮวาลิวหลี่มากเพียงใด

นางมองมารดาที่บ่นไม่หยุด สีหน้าไร้อารมณ์ ก่อนเดินกลับเรือนพัก เงียบๆ นางหาป้ายคำสั่งมรดกเชียวออกมาชิ้นหนึ่ง

“ท่านพ่อเคยบอกว่าป้ายคำสั่งนี้ใช้เรียกมือสังหารเมืองข้างเคียง” เซี่ยเหยาหยิบป้ายคำสั่ง ก่อนแค้นเสียงหัวเราะเบาๆ “เสด็จพี่รัชทายาท ในเมื่อทรงไร้หน้าพระทัยกับข้า ก็อย่าทรงโทษข้าเลย

“ถึงอย่างไร...มีแต่ชายที่ตายแล้วจึงมีอาจไปหาสตรีอื่นได้ใช่หรือไม่” คล้ายเซี่ยเหยานึกถึงเรื่องที่น่ายินดี จึงเปล่งเสียงหัวเราะ “เมื่อพระองค์ ลั่นพระชนม์แล้ว ถึงข้าจะแต่งให้ป้ายวิญญาณของพระองค์ก็เท่ากับเป็น ชายาแล้ว พระองค์ทรงเห็นด้วยหรือไม่”

“องค์หญิง สองวันก่อนท่านบอกเองว่าจะอยู่ห่างจากรัชทายาท เหตุใดวันนี้ถึงกินอาหารกับรัชทายาท แล้วยังนัดกันว่าจะไปซื้อผ้าซมนกขมิ้นอีกสามวันให้หลังด้วยเจ้าคะ” ยวนเหว่ยส่งโอสถช่วยย่อยให้สาวหลิพลีลกินเม็ดหนึ่ง “ท่านทำอย่างนี้ทำพวกปวาลำบากใจนะเจ้าคะ”

“ยวนเหว่ย จะโทษข้าที่ไม่มุ่งมันไม่ได้ เพราะรัชทายาททรงพระสิริโฉมเกินไปต่างหาก แต่ทรงนี้วพระพักตร์ ข้าก็อยากรับปากทุกอย่างอย่าว่าแต่ไปเที่ยวชมทิวทัศน์ ต่อให้รับสั่งให้ข้าสวมเสื้อเกราะออกรบ ข้าก็ต้องพยักหน้ารับ”

“ความงามเป็นเสมือนดาบจริง ๆ นี่ท่านไม่มองบุรุษอื่นนานแล้ว” อวิ๋หรงยกถ้วยน้ำส่งให้สาวหลิพลีล รถม้าแล่นโคลงเคลงไปข้างหน้า แต่น้ำในถ้วยกลับไม่กระฉอกแม้แต่น้อย

“มีคณนามอย่างรัชทายาทอยู่เบื้องหน้า ในสายตาข้าจะมองชายอื่นอีกได้อย่างไร” สาวหลิพลีลเหวี่ยงหน้าตีม่านจันทน์

“แต่” อวิ๋หรงรับถ้วยเปล่ากลับมา อดมองสาวหลิพลีลไม่ได้ “จะช้าหรือเร็วรัชทายาทจะต้องทรงมีชายานะเจ้าคะ”

สาวหลิพลีลเย็บขริม ภายในรถม้าเย็บกริบทันควัน

“องค์หญิง” ยวนเหว่ยเห็นรอยยิ้มเลื่อนหายจากใบหน้าของสาวหลิพลีลจึงเอ่ยอย่างอดไม่ได้ว่า “หากท่านชอบรัชทายาท ก็แต่งกับรัชทายาทได้เจ้าคะ ท่านแม่ทัพทั้งสองไม่มีทางขัดขวางแน่”

“ใครบอกว่าข้าอยากแต่งกับรัชทายาท” สาวหลิพลีลยกมือสองข้างขึ้นเท้าคาง “ข้าแค่คิดว่าผู้ใดจะเป็นชายารัชทายาทถึงจะเหมาะสม”

“แล้วคิดได้หรือยังว่าสมควรเป็นใครเจ้าคะ”

“ไม่เห็นมีผู้ใด” สาวหลิพลีลส่ายหน้าและพูดอย่างจริงจัง “ไม่มีผู้ใดคู่ควรกับรัชทายาท”

อวิ๋หรงกับยวนเหว่ยผงกศีรษะรับพร้อมกัน “องค์หญิงพูดถูก”

ไม่มีผู้ใดคู่ควรก็ถูกต้องแล้ว

สามวันต่อมาณภาสดใส บุปผาแบ่งบาน วิหคขับขาน สาวหลิพลีลจึงม้าที่รัชทายาทมอบให้นางเดินออกจากจวนก็พบว่ารัชทายาทมารอแล้ว

รัชทายาทสวมเสื้อผ้าไหมสีอ่อน สวมรัดเกล้าหยกยืนอยู่ตรงหน้า
ดั่งเทพบุตรที่ลงมาจากวิมานสวรรค์

“วันนี้เป็นวันดี” รัชทายาทพลิกตัวขึ้นหลังอาชา “หลิวหลิวออกไป
เที่ยวเล่นแถวชานเมืองกันสักหน่อยดีหรือไม่”

“ได้พะคะ”

ฮวาลิวหลิวพยักหน้า ได้ๆ รัชทายาทพูดคำไหนก็ได้ทั้งนั้น
ภายในเมืองห้ามขี่ม้า เนื่องจากเกรงว่าม้าอาจตื่นตกใจแล้วทำร้าย
ราษฎร จำต้องมีคนคอยจูงไว้ กระทั่งออกมานอกเมือง รัชทายาทค่อย
ให้คนจูงม้าคลายเชือกออก

ทั้งสองคนพาราของครุฑขี่ม้าไปได้ช่วงหนึ่ง จู่ๆ ก็มีตัวต่อฝูงหนึ่ง
บินมาจากที่ใดก็ไม่รู้ ทำคนทั้งขบวนโกลาหล

“ทรงระวังพะคะ!” ฮวาลิวหลิวเห็นลูกธนูดอกหนึ่งพุ่งเข้าใส่อาชา
ของรัชทายาท นางยื่นมือไปกระชากเขาให้ขึ้นมาอยู่บนหลังม้าของนาง

อาชาที่นางขี่แตกตื่น ส่งเสียงร้องยาวคราหนึ่งก่อนวิ่งเตลิด

ฮวาลิวหลิวหันกลับไปมองราชองครุฑที่คิดจะตามพวกนางมา
แต่กลับถูกกลุ่มคนที่มีตัวตนไม่ชัดเจนล้อมไว้ จึงกดเสียงต่ำอย่างหนักใจ
“รัชทายาทพะคะ มีคนคิดจะลอบปลงพระชนม์”